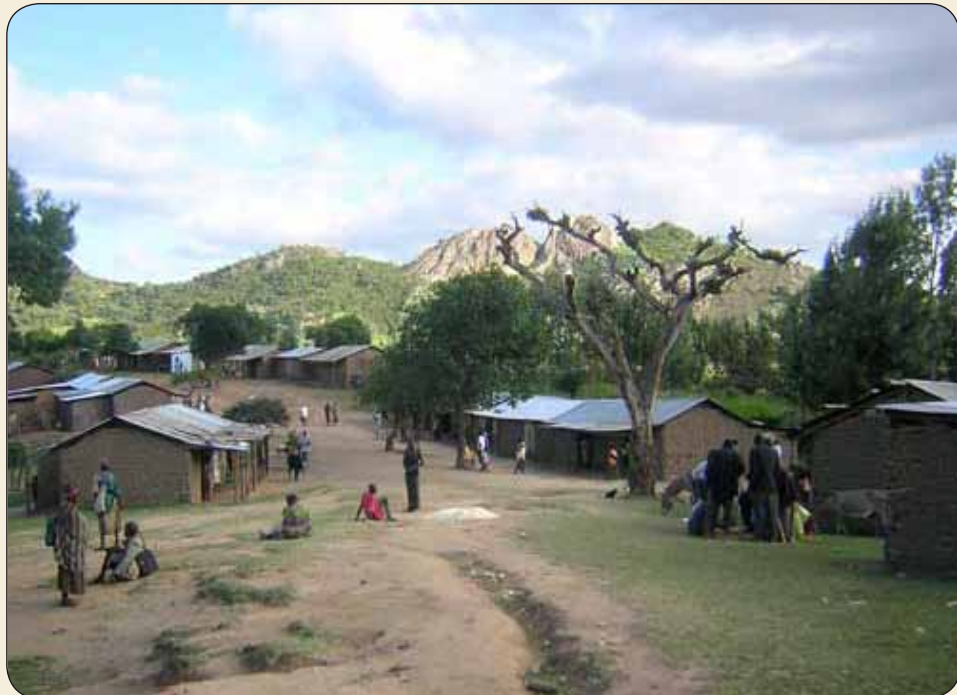

Stichting Samen Succes

nieuwsbrief

No.8 • dec 2009

Centrum van Mbara

In deze nieuwsbrief:

- **VOEDSELHULP**
- **NIEUWE LERARENKAMER IN CHEPKONDOL**
- **BOARDINGSCHOOL IN SENGELEL**
- **LERARENSALARISSEN**
- **AANVRAAG BEURS VERPLEEGSTERSCHOOL**
- **TWEE LOKALEN VOOR NGOYOMWO**
- **MAMA JOSEFIEN**
- **VOORBEHOEDSMIDDELEN**
- **TRAININGSKAMP VOOR MEIDEN**
- **TERUGBLIK OP SAMEN SUCCES**
- **BEDANKT DICK!**
- **JAARVERSLAG 2008**

De nieuwsbrief is bestemd voor iedereen die, op welke wijze dan ook, de stichting 'Samen Succes' heeft gesteund.

Begin dit jaar heeft onze Stichting voor het laatst verslag gedaan van het wel en wee van de projecten in en rondom Mbara. Bestuursleden Piet de Peuter en Petra Munneke hebben in augustus en september een bezoek gebracht aan de Pokot vallei, enerzijds om weer voortgang te boeken in de onderwijsprojecten maar ook om te bekijken hoe de voedselsituatie in Mbara was. Door de droogte afgelopen jaar is vrijwel de gehele oogst in Noord Kenia, Ethiopië, Oeganda en Somalië mislukt.

Het 'World Food Program' en de overheden sloegen al enige tijd geleden alarm en zijn in het uiterste noorden inmiddels met voedselhulp begonnen. Eerst zullen de goed bereikbare plekken worden voorzien. Afgelegen streken, die moeilijk bereikbaar zijn, komen hopelijk later aan de beurt.

Omdat de honger in en rond Mbara al zo duidelijk zichtbaar was besloot onze stichting een partij maïs aan te kopen. De leerlingen, van veertien verschillende scholen uit de regio, zouden zorgen voor het transport in de bergen. Op 21 september j.l. was alles geregeld.

Maïs aankopen in Kapenguria

Vierduizend kinderen kwamen naar Marich Pass en sjuwden elk een zak van acht kilo mee naar boven, ieder naar de eigen school. Een wandeltocht van minimaal vijf uur. Op deze manier kon er 32.000 kilo maïs en bonen snel, simpel en doeltreffend op de plaats van bestemming komen. Een tractor met aanhanger zou met deze klus tweeëntwintig dagen bezig zijn geweest. Met deze hoeveelheid maïs kunnen de kinderen gedurende acht weken één maaltijd per dag nuttigen. In deze nieuwsbrief leest u hierover meer. zou met deze klus tweeëntwintig dagen bezig zijn geweest. Met deze hoeveelheid maïs kunnen de kinderen gedurende acht weken één maaltijd per dag nuttigen. In deze nieuwsbrief leest u hierover meer.

VOEDSELHULP

De mensen in en rondom Mbara leven normaal gesproken van hun eigen verbouwde voedsel. Het hoofdvoedsel is Ugali, een soort maïspap, die zeven dagen per week, drie keer per dag gegeten wordt. Een enkele keer zorgt een stukje geitenvlees of wat sukuma wiki (een soort spinazie) voor wat afwisseling. De oogst mislukte afgelopen jaar door het uitblijven van de regenperiode in het voorjaar.

Piet en Petra schrokken in september van de situatie. Er stond zo goed als niets op het land en de schuurtjes die normaal gesproken om deze tijd redelijk vol zaten, waren leeg.

De geiten en koeien, die hun voedsel normaal zelf op scharrelen van struikjes en bomen, waren al behoorlijk vermagerd. De plaatselijke bevolking was vooral druk met het graven van diepe kuilen om wat goud te vinden. Veel ouders hielden hun kinderen zelfs thuis van school om hiermee te helpen. Met een beetje geluk

Maïs wegen

zou hiermee wat verdient worden om alsnog eten te kopen. Ondanks al het geploeter konden de meeste mensen zich echter niet meer dan een klein portie eten per dag veroorloven.

Er moest iets gebeuren! In augustus had Piet al overlegd met de leraren van de Mbara-school en enkele lokale bestuurders. De Keniaanse overheid, de Protestantse en Katholieke kerk en onze stichting werden benaderd om te helpen.

Onze stichting dacht na over haar verantwoordelijkheid om voedsel naar Mbara te brengen. Konden we de mensen die we al zo lang kenden honger laten lijden? Na uitvoerig beraad met mensen van het Rode Kruis, Artsen zonder Grenzen en de plaatselijke missies werd er uiteindelijk toch besloten om maïs en bonen naar de Seker Vallei te transporteren. Het besluit om een eenmalig voedselkonvooi op poten te zetten riep weer nieuwe vragen op. Hoe reageert een streek waar honger heerst wanneer er ineens een voedselkonvooi arriveert? Plundering en diefstal zijn in Kenia aan de orde van de dag! En hoe zou het voedsel moeten worden verdeeld?

Er moest ook geld komen om het voedsel en het transport te betalen. Enkele vaste ondersteuners van de Stichting en een nieuwe sponsor, ACTA uit Amersfoort, kwamen direct over de brug. Met dit geld kon 27.000 kilo maïs en 5.000 kilo bonen worden aangekocht.

Intussen werd overlegd hoe de verdeling plaats zou moeten vinden. Er werd gekozen om de kinderen van al de scholen in de streek één maaltijd per dag te geven. Op die wijze konden de gezinnen worden ontlast en zouden de kinderen misschien weer naar school worden gestuurd. Met dit plan zou een groep van 4.000 leerlingen tenminste zeven weken lang een gevulde maag hebben.

Een klein deel van het voedsel, twintig zakken maïs, werd gereserveerd voor de meest arme gezinnen en enkele ouderen. De paters van de verschillende gemeenschappen zouden in overleg met de dorpschoufden en hoofdleraren zorgen voor de verdeling.

Naomi, dochter van Josef, de conciërge

Van 'Dodhia hardware' in Kitale, waar we altijd de bouwmaterialen kopen, werd een vrachtwagen gehuurd. De twee chauffeurs hadden ervaring met voedseltransporten naar Soedan, zij brachten de maïs en de bonen in drie ritten van elk zeven uur van Eldoret naar West Pokot. Vanaf de autoweg zouden tractoren de vracht verder de bergen in brengen. Helaas kon dat op het laatste moment niet door gaan. Twee tractoren kwamen helemaal niet opdagen en de derde had op de eerste rit naar boven al veel problemen. De regen waar het hele jaar al op gehoopt was viel nu met bakken uit de hemel en zorgden voor zoveel modder dat de tocht onmogelijk werd. Samen met het districtshoofd en hoofdleraren werd uiteindelijk besloten om alle kinderen naar beneden te sturen om elk een zak van acht kilo mee naar boven terug te nemen. Eind september hadden alle scholen de afgesproken hoeveelheid maïs en bonen ontvangen. De hulp die de Stichting Samen Succes hiermee heeft gegeven biedt de bevolking een klein beetje ruimte om de komende tijd door te komen. Maar de hongersnood is voorlopig nog niet voorbij. Nieuwe maïs en bonen zullen op zijn vroegst volgende zomer geoogst kunnen worden. De voedselschaarste

zal de komende tijd nog diep ingrijpen in de levens van de mensen in en rond Mbara.

Met de Pater en de hoofdleraren van de verschillende scholen houden we contact met de lokale en provinciale leiders in Pokot maar ook met de Parlementsleden in Nairobi. De regering heeft toegezegd dat er mondjesmaat voedselhulp zal komen, maar of deze er werkelijk komt is de vraag. Moeilijk toegankelijke gebieden zullen waarschijnlijk als laatste aan de beurt komen. Wij blijven ons best doen om invloed uit te oefenen op de autoriteiten en hopen dat het aantal slachtoffers beperkt zal blijven.

NIEUWE LERARENKAMER IN CHEPKONDOL

In Chepkondol, een gehucht in het Seker gebied op een uur lopen van Mbara, zijn de bouwactiviteiten na een half jaar afgerond en kon de lerarenkamer in gebruik worden genomen. In deze ruimte kunnen de elf leraren het schoolwerk nakijken, vergaderen en de lunch

Lerarenkamer in Chepkondol

gebruiken. Het hoofd van de school heeft zijn eigen kamertje en daarnaast is er nog een spreekkamer en een ruimte voor een kleine bibliotheek. De school is erg blij met dit nieuwe gebouw.

BOARDINGSCHOOL IN SENGELEL

Eind vorig jaar zijn de activiteiten gestart voor de bouw van een boardingschool in Sengelel, een slaapegebouw waar de meisjes intern verblijven. De kosten waren geraamd op 14.000 euro. Wings of Support van de

Fundering boardingschool in Sengelel - mei 2009

KLM heeft dit gehele gebouw gefinancierd. Daarvoor hartelijke dank. Het slaapegebouw was er zonder deze bijdrage niet gekomen.

Voor de bouw hebben we hetzelfde draaiboek gebruikt als bij de lerarenkamer in Chepkondol. Er waren drie fasen: fundering, muren, dak en afwerking. De gemeenschap heeft de eerste fase voor haar rekening genomen; de fundering gegraven, water en zand gehaald en van grote stenen grint gemaakt. De dorpingen hebben de stenen gebakken, grotendeels op vrijwillige basis. Onze Stichting heeft voor het bouw materiaal en gereedschap gezorgd. Onze vaste aannemer Moses was eindverantwoordelijk voor de bouw.

Inmiddels is de bepleistering klaar en de aannemer werkt nu aan de 32 stapelbedden. Er moet alleen nog geschilderd worden, het eind is in zicht.

De bouw verliep vlot en er was een goede samenwerking met de lokale gemeenschap.

Eind december zal de dorpsoudste het gebouw openen en kunnen de meiden uit Sengelel en omgeving zich ongestoord op hun opleiding storten.

Boardingschool in Sengelel.

LERARENSALARISSEN

In Mbara betaald onze stichting al een aantal jaren de salarissen van zes onderwijzers. De overheid betaalt slechts acht leraren voor deze school. Dat zou betekenen dat er één leraar aan ongeveer honderd kinderen les zou moeten geven.

Sinds afgelopen jaar financieren we ook drie extra leraren op de school in Sengelel omdat er door het leraren tekort geen goed onderwijs meer gegeven kon worden.

In de Keniaanse kranten lazen we al dat de regering de scholen en de leraren volledig in hun hemd laat staan. De overheid heeft in heel Kenia sinds april niet meer voor de primaire schoolkosten betaald. Als gevolg daarvan stakten de leraren van bijna alle scholen in Kenia. Nog steeds is het niet duidelijk wanneer de overheid met de verschuldigde bedragen over de brug komt. Wij blijven contact houden met het parlementslid van Pokot, de heer Wilson Litole. Hij verwacht dat de overheid vanaf januari 2010 de salariskosten van drie leraren op de Mbaraschool over gaat nemen van onze stichting.

Dat er het afgelopen jaar wel geld was om 120 limousines voor het parlement te kopen stemt weinig hoopvol. 'We keep our fingers crossed!'

AANVRAAG BEURS VOOR VERPLEEGSTERSSCHOOL

Van de stichting 'Medische Hulp Kenia' kregen we te horen dat zij weinig geld uitgeven voor directe hulp maar dat zij wel financieel bijdragen aan beurzen voor medische opleidingen van goede Pokotse studenten. Deze informatie werd via de kerken van Mbara over gebracht. Daarna hebben zich vier leerlingen, die graag verpleger of dokter wilden worden, aangemeld.

Ongeveer 15 % van de leerlingen heeft de mogelijkheid door te leren op een middelbare school; de kosten hiervan bedragen ongeveer 450 euro per jaar; een immens bedrag voor de bewoners uit West Pokot; vanwege geldtekort onderbreken veel leerlingen hun opleiding met meerder maanden of zelfs een jaar. Dit komt de resultaten uiteraard niet ten goede.

Meisjes van de boardingschool

Het was ook schrijnend om er achter te komen dat een aantal leerlingen hun middelbareschooldiploma niet hadden ontvangen omdat de kosten van het schoolgeld niet helemaal waren afbetaald. Twee studenten hebben we mee naar beneden genomen en geholpen bij de onderhandeling en de betaling van het schoolgeld. Zij konden hun diploma hierdoor toch nog in ontvangst nemen en zich aanmelden voor een vervolgopleiding.

TWEE LOKALEN VOOR NGOYOMWO

Vanuit dit dorpje in de buurt kregen we het verzoek voor de bouw van twee klaslokale. Deze gemeenschap ligt drie uur lopen van Mbara en leeft nog geïsoleerder dan de mensen in Mbara. Het bouwen van klaslokale in Ngoyomwo zal extra kosten met zich mee brengen omdat het transport van bouwmaterialen nog moeizamer zal zijn dan naar Mbara.

Onze stichting heeft deze aanvraag in eerste instantie afgewezen omdat er nu niet genoeg geld in kas is en omdat we nog nog druk zijn met de school in Sengelel. Wel hebben we onze vaste timmerman Recha de opdracht gegeven om twintig schoolbanken te maken omdat hieraan een groot tekort was. Kosten 250 euro.

Schoolbanken maken

Uiteindelijk hebben we wel de gedachte dat het goed zou zijn om juist in zo'n geïsoleerd gebied het onderwijs te ondersteunen. Vandaar dat we volgend jaar nog eens zullen bekijken of we de bouw van de lokalen kunnen ondersteunen.

VOORBEHOEDSMIDDELEN

Zoals in veel Afrikaanse gebieden, is het geboortecijfer in Pokot ook erg hoog. Gezinnen van tien of meer kinderen zijn geen uitzondering. Ouders hebben moeite de vele monden te voeden en kunnen een opleiding meestal niet bekostigen. Vanuit de Keniaanse overheid wordt geboortebeperving gestimuleerd. Echter in Mbari dringen de mogelijkheden daartoe nauwelijks door. Vrouwen proberen aan periodieke onthouding te doen om maar niet elk jaar een kind te krijgen maar slagen daar vaak niet in. Sommigen gebruiken de driemaandelijke prikpil, deze is echter kostbaar en veroorzaakt vaak pijn in de rug. Samen met de lokale verpleger heeft Petra informatie gegeven over het gratis door de overheid beschikbare middel Implanon. Dit voorbehoedsmiddel is een minuscule staafje wat in de arm wordt geplaatst en werkzaam is voor drie jaar en een minimale hoeveelheid hormonen afgeeft. De gezondheidsorganisaties zien het als een zeer prettig middel voor vrouwen, juist ook in ontwikkelingslanden. Als eersten hebben de vrouwen van drie notabelen (leraren en timmerman) het staafje laten plaatsen. In augustus gebruikten al 20 vrouwen het middel en zijn er erg blij mee. (meer informatie zie ook www.fhi.org)

MAMA JOSEFIEN

In de laatste nieuwsbrief schreven we over Mama Josefiën. Zij ligt al 10 jaar verlamd op haar erf zonder ooit een medisch onderzoek te hebben gehad wegens geldgebrek. In mei had Petra de mogelijkheid om haar mee te nemen naar de stad voor onderzoek. Zij is meegegaan naar het Moi University Hospital in Eldoret. Uit een röntgenfoto en MRI scan bleek dat er een nekwervel verschoven was die haar zenuwen beknelde. De orthopeed verwachtte dat een operatie haar zou kunnen helpen maar helaas de neuroloog verwachtte hiervan geen verbetering. Als er een operatie binnen één of twee jaar na het ongeluk had plaatsgevonden had dit zeker wel resultaat gehad. Teleurgesteld na de verkregen hoop moest Josefiën weer terug. Toch

Mama Josephine (zittend) voor vertrek

vertelde ze nu beter te kunnen berusten in haar lot omdat ze nu zeker wist dat er geen verbeteringen mogelijk waren en alle mogelijkheden daartoe waren onderzocht. De plaatselijke verpleger heeft toegezegd haar regelmatig te bezoeken om te kijken hoe het met haar gaat en eventuele doorligwonden te behandelen. Als er antibiotica of pijnstillers nodig zijn worden deze op kosten van de stichting door hem aan mama Josefiën verstrekt.

TRAININGSKAMP VOOR MEIDEN

In de nieuwsbrief van 2008 hebben we de plannen van Piet de Peuter en Sammy Rongo en lange afstandloper Veron Lust al beschreven. Zij wilden een

Hardloopwedstrijd voor meisjes

hardlooppcentrum annex trainingsschool voor meisjes opzetten. Het idee komt voort uit de successen van vele lopers uit Kenia. Daarnaast is het een manier om alle kennis en loopervaring die Sammy Rongo tien jaar heeft opgedaan om te zetten in het begeleiden van jonge nieuwe lopers.

De plannen hebben inmiddels concrete vormen aangenomen. In samenwerking met Global Sports (een Nederlands bedrijf dat hardlopers uit onder meer Kenia en Ethiopië begeleidt om naar Europese wedstrijden te komen) is gekozen voor Mbara als trainingsplaats voor deze meisjes. De reden hiervoor is dat Mbara hoog ligt en een echte 'hardship area' is. De bewoners lopen hier van nature enorm veel kilometers. Het leven is er hard en mensen moeten knokken voor hun bestaan. De kans om juist hier nieuw talent te ontdekken en te ontwikkelen werd groter geacht dan elders. Er is specifiek voor meisjes gekozen omdat de competitie wat betreft hardlopen in Europese wedstrijden bij mannen al groot is.

In 2008 is begonnen met de bouw van een trainingshuis voor zes loopsters. Zij gaan naar de Mbara Primary school en trainen aan de hand van een schema wat is opgezet door Sammy en Piet. Het is een leuke groep. Global Sports Communication stelt kleding en schoenen beschikbaar. Ook Local Heroes is bereid financiële ondersteuning te geven. In november en december gaan Piet en Veron met hen naar hardloopwedstrijden in Kenia om te bekijken op welk niveau deze potentiële toppers zitten. Het doel is dat zij zich in 2010 via

provinciale kampioenschappen plaatsen voor de nationale kampioenschappen. Het uiteindelijke doel is de olympische spelen in 2016. Er is nog een lange weg te gaan maar de eerste stappen in de goede richting zijn gezet. Dit initiatief heeft de Stichting Samen Succes van harte ondersteund. Financieel en bestuurlijk staat dit project los van de stichting. Het zijn Global Sports en Local Heroes die het project financieel trekken. Piet en Veron zijn verantwoordelijk voor de trainingsschool en hopen dat te kunnen blijven voortzetten.

TERUGBLIK OP SAMEN SUCCES

Van Dick van Aniel: De gedachten om zelf iets actief te gaan ondernemen in een ontwikkelingsland had al jaren ergens een plekje in mijn achterhoofd. Toen ik Piet de Peuter en Sammy Rongo bij Petra ontmoette nodigde ze mij uit om naar Sammy zijn geboortedorp Mbara te gaan. Ik moest even nadenken, maar greep die kans. En zo begonnen we in 2002 te bouwen en stond er vijf jaar later een schoolcomplex van elf lokalen dat met onze hulp door de ouders zelf gebouwd is.

In Mbara leek veel mogelijk; Met relatief weinig geld konden we vrachtwagens vol materiaal aanschaffen. Veel ouders konden helpen. Bouwvergunningen waren niet nodig, een kort overleg met de ouders uit het schoolcomité was voldoende om de bouwlocatie en bouwschets goed gekeurd te krijgen.

Uiteindelijk kwam er natuurlijk toch nog heel wat kijken, we waren tenslotte in Afrika waar men echt niet op een dag kijkt. De school lag hoog in de bergen en was niet bereikbaar via een autoweg. Elektriciteit ontbrak, mensen met bouwervaring waren er niet en de benodigde materialen zouden van ver moeten komen. Het zoeken naar creatieve oplossingen werd het dagelijks proces wat we samen beleefden. Dat vele handen licht werk kunnen maken had ik nergens anders zo ervaren.

Tijdens de bouw werkte ik dagelijks samen met een groepje mannen uit het dorp. Meestal met dezelfde zodat ik niet elke dag uit hoefde te leggen hoe je een spijker op zijn kop moest slaan. Dit lijkt misschien

Kinderen gaan naar school in Mbara

overdreven maar het valt echt niet mee als je nog nooit getimmerd hebt. De helft van deze mannen sprak Engels. Joseph werd mijn beste maat tijdens de bouw. Hij was de enige die mee vooruit kon denken en heeft nooit mijn vertrouwen beschaamd. Joseph is nog steeds de conciërge van de school en vervult deze baan nu al jaren naar ieders tevredenheid. Hij heeft zich ontwikkeld tot een vakman en kan zijn gezin met het salaris onderhouden.

Alhoewel ik één van de andere werkers, Christopher, niet heb kunnen leren om te gaan met een blokhaak of meetlint functioneerde hij wel als een krachtige en onmisbare zaagmachine. Maar als er geen werk voor hem klaar lag greep hij zijn kans om op een afgelegen plek een dutje te doen. Nadat we hem weer hadden opgespoord om te vertellen dat er nog meer werk aan de winkel was pakte hij de zaag weer vrolijk op. De vaart waarmee hij de dikke balken, soms met een zaag van Chinese makelij, door midden kreeg

was indrukwekkend. Christopher kon mij heel droog wijzen op mijn Westerse arbeidsethos en daar werd dan hartelijk om gelachen. Natuurlijk begreep ik hem en was het goed om af en toe eens stil te staan bij mijn eigen westerse opvattingen. Als ik een fout maakte was Christopher de eerste om me daarmee te confronteren, ik heb veel plezier met hem gehad. Piet vertelde mij dat Christopher nu al een jaar zoek is en dat niemand weet waar hij is. Tijdens mijn laatste verblijf in Mbara vertelde hij mij dat er dingen niet goed zaten in zijn hoofd. Waar zal hij zijn, en hoe zal het met hem gaan?

Een van de andere werkers, Recha, kwam geregeld niet opdagen of arriveerde dronken van het eigen gebrouwen bier op de werkplek. We moesten hem dan weg sturen, maar als hij wel nuchter aan het werk was construeerde hij uitstekend timmermanswerk.

Moses, die al enige ervaring had opgedaan met beton, werd na een tijdje onze onderaannemer en

specialiseerde zich met een ploegje in de funderingen en het metselwerk en dat scheelde ons behoorlijk wat kopzorgen.

Piet werkte met een grote ploeg vrouwen die vooral het graaf- en verfwerk voor hun rekening namen. Al met al toch een vruchtbaar samenwerkingsverband dat er voor zorgde dat het werk gestaag vorderde. De door ons voorgestelde werktijden, met zijn allen tegelijk om acht uur te starten en om vijf uur stoppen, werd wel als een typische Mzungu (blanken) gewoonte gezien. Na een tijdje raakte iedereen er aan gewend. Wij wilden

Dameswerkploeg

hiermee natuurlijk ook een voorbeeld stellen aan de leraren die het soms niet zo nauw namen met de lestijden of helemaal niet op kwamen dagen.

Ik kijk terug op een prachtig avontuur, maar eerlijk is eerlijk, niet alle herinneringen zijn even rooskleurig. Dat je in de ogen van Afrikaners altijd een rijke blanke bent, voelt rondit ongemakkelijk. In Mbari kwamen er geregeld kinderen langs uit de hoogste klas om te vragen voor een financiële bijdrage voor het dure voortgezette onderwijs. Het was natuurlijk onmogelijk om al deze kinderen te steunen, hoe graag ik dat ook had gewild. En als ik één van deze leergierige studenten wel had geholpen dan zouden ze allemaal langs komen. Elke keer voelde ik pijn in mijn hart, zo'n confrontatie zorgde voor heel wat innerlijke opschudding.

Toen de mannen waar ik dagelijks mee werkte voor de derde keer om een hoger salaris kwamen vragen, terwijl er al een best loon betaald werd (volgens Keniaanse

begrippen) zakte de moed tot in mijn schoenen. Piet en ik werkten vrijwillig en deden ons stinkende best om een school te bouwen voor 'hun' kinderen. Op zo'n moment stel je de vraag aan je zelf "waarvoor doe ik dit eigenlijk?" Meestal vingten Piet en ik elkaar in zulke gevallen goed op en konden we de stress die zulke situaties veroorzaakte weer relativiseren.

Hoe de Pokots uiteindelijk zullen denken en praten over onze aanwezigheid zal een raadsel blijven, maar ik ben er best nieuwsgierig naar. Wel heb ik te horen gekregen dat ze mij de architect noemen en daarmee kan ik goed leven.

Ik heb afscheid genomen als bestuurslidmaatschap van 'Samen Succes'. Natuurlijk zou ik nu een aantal dingen anders aanpakken met de kennis die ik heb opgedaan. Onze dagelijkse betrokkenheid kon niet voorkomen dat er zaken door onze vingers glipte die feitelijk een corrupte samenleving bevorderden. Maar uiteindelijk staat er wel een goed draaiende school waar honderden kinderen leren lezen en schrijven, daar ben ik blij mee. Voor mij is het tijd om weer andere dingen te ondernemen. Mijn bijdrage was een druppel op een gloeiende plaat waardoor een paar mensen misschien een iets beter leven zullen krijgen.

Dank aan iedereen die heeft bijgedragen om 'Samen Succes' te laten zijn wat het geworden is; De kindertjes die door sponsorlopen geld bijeenbrachten, de particuliere gevers en andere instanties die ons werk financieel ondersteunde.

Dan wil ik Piet bedanken, met hem heb ik de meeste

Aan het werk

Werkoverleg

tijd doorgebracht in Mbara en lief en leed gedurende de bouw kunnen delen. De avonden dat we samen in onze hut muziek luisterden van een klein cd spelertje met twee koptelefoontjes en de scrabble partijtjes waren echt gezellig. Over de avonturen die we tijdens onze reizen in Kenia beleefden zou ik wel een boek kunnen schrijven.

Ook Petra ben ik dankbaar voor haar tomeloze inzet; de keren dat ze ons gratis naar Kenia bracht met het vliegtuig, haar succesvolle beleid om telkens weer geld in te zamelen zodat we de school af konden bouwen. Haar persoonlijke betrokkenheid bij de bevolking van Mbara is groots. Wij drieën samen vormde de kern van het team.

Verder dank ik de medebestuurders John en Teun voor de gezellige vergaderingen en de nuchtere adviezen die soms heel verhelderend werkten. Dank ook aan al die anderen zoals Astid, Jos en Phylis, Marry, Sammy en niet te vergeten al de mensen in Mbara waarvan ik veel heb geleerd.

En als de stichting mijn hulp nog ergens voor kan gebruiken, dan sta ik natuurlijk klaar. Ik wil nog een DVD met beeldmateriaal achterlaten voor de families in Mbara. Het zullen de eerste filmbeelden zijn die daar ooit gemaakt zijn en vormen dus een unieke herinnering.

Ondanks dat velen zich al jaren inzetten voor ontwikkelingssamenwerking zijn de verschillen tussen rijk en arm alleen maar groter geworden, en dat terwijl de wereldeconomie in deze periode stevig is gegroeid. Dat is natuurlijk ronduit teleurstellend.

Een belangrijke oorzaak is terug te voeren naar de koloniale samenvoeging in 1963 van verschillende stammen en volken tot één Kenia. Nadien zijn er nogal wat politieke leiders geweest die vooral dachten aan de belangen van hun eigen clan, wat het land almaar corrupter maakte. Veelbelovende nieuwe leiders in zo'n corrupt systeem krijgen meestal alleen iets gedaan met smeergeld, net zoals de gewone man daar uitsluitend zijn hoofd boven water kan houden door zelf corrupt te zijn. Een vicieuze cirkel.

De Westerse leiders, misschien beter betrouwbaar als de Afrikaanse, hebben boter op hun hoofd. Jaarlijks worden grote hoeveelheden landbouwproducten met subsidie naar Afrika geëxporteerd. Deze producten verdringen de oogst van de lokale boeren die zonder subsidie moeten werken van de markt en krijgen daardoor nooit een eerlijke kans op een eigen bestaansrecht. De gevolgen voor de plaatselijke economieën zijn groot. De Afrikaanse landen zelf willen beschermingsmaatregelen treffen om abrupte stijgingen van de import van levensmiddelen te vermijden maar rijke landen binnen de wereldhandels-organisatie willen de wereldhandel juist verder liberaliseren.

De regelgeving voor het importeren van Afrikaanse producten naar de rijke landen zou ook versoepeld moeten worden. Bureaucratische procedures maken het nu onmogelijk om bijvoorbeeld een koe vanuit Kenia te importeren. Het ontbreekt aan de politieke wil, of misschien zijn de mogelijkheden van onze leiders in het vrije markt systeem beperkt.

Moses en Dick tijdens overleg

Hoogste groep Mbaraschool

Over de vooruitzichten voor het dichten van de kloof ben ik somber. Meestal, maar zeker in crisistijd wegen de eigen economische belangen het zwaarst. Er valt nog veel ontwikkelingswerk te doen, zeker ook in eigen land.

BEDANKT DICK

Nu Dick zijn werkzaamheden voor de stichting heeft neergelegd wil ik in deze nieuwsbrief stilstaan bij zijn vertrek. Met Dick heb ik samen aardig wat tijd in Mbara doorgebracht. Ik kan me nog als de dag van gisteren herinneren hoe we samen begonnen zijn met het opbouwen van de school. We waren enthousiast en waren er van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat druk mee. Dick was de architect, de technische man op de bouw, de filmmaker, de boekhouder en een uitstekende kok. Mijn taak was ervoor te zorgen dat Dick en zijn team door konden bouwen. Graven, laden, lossen, zand en water regelen, verven, schoonmaken en vergaderen en overleggen met de werkgroep.

We waren een goed team samen en wat ik daar samen met Dick gedaan heb zal ik niet snel vergeten. De omstandigheden waarin wij verkeerden waren zeker niet luxe te noemen en dikwijls was ik verbaasd over de goede invallen en ideeën die Dick had. Ondanks het soms zwaar was (vermoeidheid, diaree, niet wassen) bleef de sfeer meestal goed en de volharding om het project te doen slagen bleef. Ik was altijd blij als Dick weer meeging omdat ik dan wist dat we weer een flinke stap in de goede richting zouden maken en het gezellig zou zijn. Natuurlijk hebben wij ook wel woorden gehad en ging het soms moeizaam. Die momenten duurden in mijn beleving nooit lang.

Ook de plaatselijke bevolking en de werkers hebben Dick als mens en werker hoog staan. Als ik weer in Mbara ben is men altijd benieuwd hoe het met Dick gaat en wanneer hij weer komt. Iedereen weet ook dat zonder zijn kennis de school er niet zo gestaan zou hebben zoals deze er nu staat.

Dick, we gingen er samen heen om een school te bouwen en dat is gelukt. Wat in mijn beleving nog mooier is dat we gedurende deze jaren ook vrienden zijn geworden. Ik hoop dat die vriendschap nog lang mag voortduren en dat we samen in de toekomst West Pokot gaan bezoeken. Dick van de mensen in Pokot, het bestuur en mij een oprecht: ASANTE SANA

In Sengelel

STICHTING 'SAMEN SUCCES'

JAAAROVERZICHT 2008:

saldo op hoofdrekening 01-01-2008	3945,65
saldo op werkrekening 01-01-2008	383,89

UITGAVEN 2008:

Leningen	€ 1.082,60
Salarissen onderwijzers en conciërge	€ 5.998,70
Salarissen lokale bouwvakkers	€ 149,45
Medische kosten	€ 412,87
Bouwmaterialen Mbara	€ 540,44
Andere projecten	€ 680,00
Staffroom Chepcondol	€ 1.837,91
Kosten girorekening, KvK, enz.	€ 377,30

TOTALEN € 11.079,27

INKOMSTEN 2008:

Giften particulier € 3.028,75

Giften organisaties/ bedrijven/inzamelingen:

Gift inzameling kinderen Pullens	€ 55,00
Gift Feest L.Hughes	€ 200,00
Gift Protestantse Kerk Dussen	€ 144,82
Gift Taborkoor Ede	€ 695,00
Gift Mammoet/ van Seumeren	€ 3.000,00
Gift Chateauroux	€ 1.500,00
Gift Kroes Scheepsbouw	€ 250,00

TOTALEN € 8.873,57

LIQUIDITEIT PER 31/12/08:

Kasgeld in de kas Justus	€ 10,10
Saldo giro hoofdrekening	€ 1.656,49
Saldo giro werkrekening Justus	€ 470,48

TOTALEN € 2.137,07

Chepkondol

COLOFON: STICHTING 'SAMEN SUCCES'

De stichting heeft als doel: het bevorderen van het ontwikkelen van de regio Mbara (Kenia) en richt zich in het bijzonder op het stimuleren van onderwijs in de regio.

BESTUUR:

Voorzitter: Petra Munneke
Secretaris, penningmeester: John Visser
Bestuurslid: Teun lagas
Bestuurslid, veldwerker: Piet de Peuter
Bestuurslid: Samuel Rongo Olengura

ADRES / INFORMATIE / ONDERSTEUNING:

Web-site: www.helpmbara.nl
Stichting 'Samen Succes', t.a.v. Petra Munneke
Email: petramunneke@gmail.com

Secretaris, penningmeester: John Visser
Tweede Leliedwarsstraat 1 h
1015 TC Amsterdam
Giften: Giro: 95 23 574
t.n.v. Samen Succes in Amsterdam

Opmaak: Kees Reniers; info@keesreniers.nl

Met heel veel dank aan alle donateuren die deze projecten in en om Mbara mogelijk hebben gemaakt!